

Een stuk van twee dagen

Een scenario van Guy Joosten
naar een idee van Peter Handke.

Sehnsucht

Een scenario van Guy Joosten
naar een idee van Peter Handke.

Personages

Marianne de vrouw, de moeder; 30 jaar
Bruno haar man, de vader; 30 jaar
Stefan hun zoon, het kind; ± 13 jaar
Francisca vriendin des huizes, lerares van Stefan; 30 jaar
De bekende schrijver Ernst; dertiger
De traiteur
De postbode oude mannen
De chauffeur
Jürgen vriend van Stefan; 13 jaar

EERSTE BEDRIJF

Eerste scène: moeder en kind I

De vrouw, 30 jaar oud. Ze woont in een terrasvormige bungalowwijk. Een late wintermiddag. Geel, oranjeachtig licht schijnt zwak de ruime woonkamer binnen. Waarschijnlijk is het licht afkomstig van een straatlantaarn. Ze zit aan een tafel en naait, naait niet. Naast haar zit haar twaalfjarig zoontje, hij schrijft een opstel. Soms stopt het kind met schrijven, kijkt door de glazen schuifdeur die uitgeeft op de tuin naar buiten en schrijft daarna ijverig verder. Zij kijkt naar hem. Als ze hem aankijkt wendt hij zijn hoofd af. Soms kijkt het kind naar haar en hoewel ze afgewend zit merkt ze het, kijkt terzij en glimlacht. Het kind is klaar met schrijven en leest voor.

Stefan Hoe ik mij een fijner leven voorstel

Ik zou willen dat het niet koud en niet heet is. Er moet altijd een lauwe wind waaien, soms een storm waarin de mensen op hun hurken moeten gaan zitten. De auto's verdwijnen. De huizen zouden rood zijn. De struiken zouden van goud zijn. De mensen zouden alles weten en niet meer hoeven te leren. De mensen zouden op eilanden wonen. Op de straten staan de auto's open en de mensen kunnen erin als ze moe zijn. De mensen zijn helemaal niet meer moe. De auto's zijn van niemand. s' Avonds blijven de mensen altijd op en vallen in slaap waar ze toevallig op dat moment zijn. Het regent nooit. Het waait ook nooit. Elke vriend bestaat vier keer, en de mensen waar je niet van houdt verdwijnen. Alles wat de mensen niet kennen verdwijnt.

De vrouw staat op en kijkt door het smalle raam. In de verte een vliegtuig. Het kind komt naast haar staan maar kan niet door het raam kijken.

Waar kijk je naar?

De vrouw geeft geen antwoord. Het kind begint aan haar te schudden,

Wakker worden!

De vrouw legt haar arm om de schouder van het kind. Het kind rukt zich los maar komt even later met een voetbankje teruggelopen. Moeder en zoon kijken door het raam. Na een tijdje...

Nu heb ik mij ook verkeken, net als jij.

Ze beginnen allebei te lachen en kunnen niet meer ophouden. Als ze stil worden begint één van beide opnieuw te lachen. Ze omarmen elkaar en vallen samen op de grond. De vrouw wil hem koesteren. Hij rukt zich meteen los.

Mag ik de T.V. aanzetten?

Marianne We gaan toch Bruno van het vliegveld af halen?
Het kind zet de T.V. aan en gaat er voor zitten.

BEDRIJF 1. Scène I

Stefan

Ik zou willen dat het niet koud en niet heet is. Er moet altijd een lauwe wind waaien. Soms een storm waarin de mensen op hun hurken moeten gaan zitten. De auto's verdwijnen. De huizen zouden rood zijn. De struiken zouden van goud zijn. De mensen zouden alles weten en niet meer hoeven te leren. De mensen zouden op eilanden wonen. Op de straten staan de auto's open en de mensen kunnen erin als ze moe zijn. De mensen zijn helemaal niet meer moe. De auto's zijn van niemand. s' Avonds blijven de mensen altijd op en vallen in slaap waar ze toevallig op dat moment zijn. Het regent nooit. Het waait ook nooit. Elke vriend bestaat vier keer, en de mensen waar je niet van houdt, verdwijnen. Alles wat de mensen niet kennen verdwijnt.

Qu'est ce que tu vois?

La télévisation.

Marianne We gaan Bruno toch van 't vliegveld afhalen?